

det er almindelig bekendt, at de forekrevne Former skulle iagttages, og at man, naar man ikke gør det, er udsat for ikke at have erhvervet nogen Ret. I mange Tilfælde vil det stille sig saaledes, at man er bedretjent med at være henvist til at følge en vis bestemt Fremgangsmaade, saaledes at man, naar man ikke følger den, vil være udsat for at have mistet sin Ret.

Mod Vædringsforslag Nr. 16 til § 8 har jeg intet at erindre. Vædringsforslag Nr. 17 skal jeg heller ikke modsætte mig, skønt jeg maa tilstaa, at jeg egentlig ikke kan indse, hvorfor man ikke vil gaa ind paa det, der staar i det oprindelige Lovforslag, thi det kan jo dog tænkes, at man ønsker at benytte Garantibeviset nok en Gang, uagtet det er indfriet, og derfor havde Lovforslaget det Udtryk „endossøret“, saa at vedkommende kunde benytte det samme Bevis, uden at han var nødt til at faa et nyt udstedt. Jeg anser det heller ikke for at have hunderlig praktisk Betydning, om Vædringsforslaget vedtages eller ikke, da det jo altid vil blive en frivillig Sag for den, der har forstrakt Laanet, altsaa i Reglen for vedkommende Bank, om den vil endossere eller ej, og det vil vistnok i Praxis stille sig saaledes, at naar der ikke forlanges andet end Endossement uden Forbindlighed, og mere kan man jo ikke forlange, ville sikkert Banker og den Slags Institutioner i Almindelighed være villige nok til at gøre det frivilligt, saa at der ikke lettelig vil opstaa noget Spørgsmaal i den Retning. Den Slags Institutioner ville jo naturligen være henviste til at rette sig efter deres Kunders Ønsker, saa længe de kunne gøre det uden Skade for sig selv, og da et Endossement uden Forbindlighed i hvert Tilfælde aldrig kan staa paagældende Institution, kan jeg ikke se rettere, end at det vil give sig af sig selv og ikke frembyde videre Vanskeligheder. — Mod Vædringsforslagene Nr. 18 og 19 har jeg ikke noget at indvende. — Heller ikke mod Vædringsforslagene til § 9 har jeg noget at indvende. Jeg erkender, at der, som det allerede blev udtalt ved 1ste Behandling, ikke er nogen særlig Grund til at have en højere Mora-rente her, end den ellers almindelige, at der ikke er nogen særegen Grund til ubetinget at sætte den til 6 pCt., men at man kan blive staaende ved den sædvanlige Mora-rente, altsaa 1 pCt. udover den Rente, der ydes i Retsforholdet. — Heller ikke har jeg nogen Indvending mod Vædringsforslaget Nr. 22. — Nr. 23 er, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, kun en Tydeliggørelse af, hvad der allerede ligger i § 10, og for saa vidt man maatte mene, at

det er lettere forstaaeligt, saaledes som Udvalget har redigeret § 10, har jeg heller ikke noget derimod at indvende, og heller ikke mod Vædringsforslagene Nr. 24 og 25 har jeg noget at indvende.

Jeg skal nu tillade mig nogle Bemærkninger angaaende Vædringsforslagene uden for Betænkningen, og jeg skal da først ligesom den ærede Ordfører sige, at imod Vædringsforslagene til § 2 er der vistnok ikke noget at indvende. Hvad derimod Vædringsforslagene til § 3 angaar, da forekomme de mig ikke at være tilraadelige. Det forekommer mig, at man paa dette Punkt maa stille Sag u saaledes, at der enten maa være en ubetinget Forpligtelse for Selskabet til at udlevere til den, der indfinder sig med et Oplagsbevis, forsynet med en i formel Henseende gyldig Endossements-række, saaledes, at Selskabet ubetinget skal udlevere, men saa paa den anden Side heller ikke har noget som helst Ansvar for det Tilfældes Skyld, at det sidste Endossement skulde være ugyldigt, eller ogsaa maa man, som Lovforslaget gør, tilstede Selskabet et vist Støn i den Retning. Den ærede Forslagsstiller brugte det Udtryk, at Selskabet skulde anvende almindelig Konduite, men det forekommer mig, at andet er det heller ikke der staar i Lovforslaget, det indeholder kun Ord, der berettiger Selskabet til at anvende almindelig Konduite, nemlig nægte Udlevering, naar det forekommer dem, at det er klart, at Endossementet er ugyldigt. Det blev sagt, at man i dette Tilfælde blot behøvede at sende Bud efter en Politibetjent. Saa simpel er Sagen dog ikke, thi det kan vel maaste tænkes, at man kan gøre det, dersom Fejlen bestaar deri, at det sidste Endossement, der altsaa lyder paa den, der præsenterer Oplagsbeviset, er falskt, men der kan tænkes andre Grunde, hvorfor et Endossement kan være ugyldigt, f. Eks. Inhabilitet eller Mangel paa Kompetence hos Udstederen, og den Slags Mangler ere ikke af den Natur, at det kan berettiger til at tilkalde Politiets Bistand, selv om de kunne være nok saa tydelige. Det kan jo godt tænkes, at det er bitterligt paa Selskabets Kontor, at Udstederen f. Eks. er umyndig eller umyndiggjort, og det er vel ogsaa et af de Tilfælde, hvor Selskabet vil have en meget klar Hjemmel og en meget fornuftig Grund til at sige: Nej, det kunne vi ikke indlade os paa. Jeg synes derfor, at man maa stille Sagen saaledes, som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, at det maa være objektive Kriterier, der maa gaa efter, enten altid Udlevering eller lovsaa Anerkendelse af, at Selskabet altid har Ret til at udøve et